

La finestra oberta

SANDRA
CANO

No és una «mare coratge», és una mare que vol drets

Aprofitant que una amiga tenia vacances, vam agafar una estona amb el seu fill per parlar de les nostres coses, del dia a dia, dels fills, que és del que més parlem les mares. M'explicà que el seu fill, discapacitat, nascut a Andorra i amb 22 anys, no tenia una sortida laboral, i ni tampoc tenia el cent per cent de la CASS.

Una assegurança privada li permet fer-se càrrec de la despesa. Però li ha pujat la quota mensual de manera considerable. Ho explicava amb resignació, com si hagués de ser quelcom normal i agraïda que l'assegurança li hagués fet el favor...

Jo pensava que, si tenia la decisió de la Conava, hi tenia dret, però estava equivocada. En arribar a la majoria d'edat la CASS li va retirar aquell recurs.

Parlem llarga estona de la quantitat de portes a les quals ha trucat durant anys i anys, de com era de desgastador, de com sempre l'han tractat de manera respectuosa, però que poques vegades li han donat una solució que s'ajustés a la realitat del seu fill ja major d'edat.

He de dir que, malgrat tot, és una de les persones més positives que conec. Des que el seu fill era molt petit i va ser coneixedora de la seva discapacitat, ha sabut, dia a dia, reinventar-se i treure un somriure quan la

vida no era tan fàcil com ella pensava que seria per al seu fill.

Una lluita que no tots els dies és fàcil i es complica quan s'arriba a la majoria d'edat. Tot i tenir la mateixa discapacitat, els drets són uns altres, tot i que el problema és el mateix i les necessitats són majors.

Ha de ser molt dur per a una mare veure com els fills dels altres estudien i troben feina i el teu fill no ho té tan fàcil. Però sobretot ha de ser encara més dramàtic no saber què serà d'ell quan tu no hi siguis.

Aquest noi té moltes qualitats, i seria molt bo que pogués treballar en alguna cosa profitosa per a ell i per a l'empresa on formés part.

Fa anys que és major d'edat, anys que no té una sortida laboral. És cert que participa en projectes destinats a persones com ell, però la seva mare ho ha de pagar perquè no són gratuïts.

La paraula inclusió s'ha entès a l'inrevés i a aquests nois els «aparcuem» en projectes que no els donen una emancipació econòmica.

Inclusió ha de ser una realitat que

aculli a nois com aquest que des de ben petit ja es va veure que en el moment d'arribar a la majoria d'edat necessitarien una sortida laboral.

Una realitat per a tots, no només per a uns quants. Tots els nois i noies que tenen un problema d'aquestes característiques tenen el dret a treballar i tenir autonomia, per ells i per les seves famílies.

Com ell, hi ha molts joves i els progressistes volem assenyalar un problema que, com aquest noi, tenen molts altres en aquest país. Perquè ja no és hora que a les mares com aquesta les vulguin felicitar amb la frase feta d'ets una «mare coratge».

Cap mare vol sentir a dir-se «mare coratge» en el segle que vivim i l'Andorra que ens mereixem. Cal que a les mares com ella les ajudin no amb frases d'encoratjament, sinó amb recursos reals per al seus fills.

Ja n'hi ha prou de fer de «mare coratge» i de rebre bones paraules.

S'ha de reconèixer i respectar els drets dels discapacitats. ≡

Membre de la CPN de Progressistes-SDP